9 Οκτωβρίου 2026

Οι Άγιοι Ανδρόνικος και Αθανασία

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Οι ευχές του μυστηρίου του γάμου συνάπτουν την εκπλήρωση των υψηλών της συζυγίας σκοπών με το στεφάνι της αιώνιας δόξας και μακαριότητας, που

επιφυλάσσει ο Θεός στο ανδρόγυνο στη βασιλεία Του, την «ητοιμασμένην από καταβολής κόσμου» (Ματθ. κε’ 34). Η έννομος συζυγία, η από αυτήν ευλογημένη παιδοποιΐα και η ολοκλήρωση των προσώπων μέσα στο γάμο με απώτερο σκοπό να λάβουν το «βραβείο της άνω κλήσεως» (Φιλιπ. γ’ 14), αποτελούν τα βάθρα του ζευγαριού, των αγωνιστών εκείνων συζύγων, πού βλέπουν το γάμο τους ως ανηφορική κλίμακα με αίσιο τέλος.

Ένα τέτοιο θεοφιλέστατο ζευγάρι ήσαν και οι άγιοι Ανδρόνικος και Αθανασία, που κατάγονταν από την ξακουστή πόλη της Αντιόχειας. Ο Ανδρόνικος επαγγελλόταν τον ασημοπώλη. Οι δουλειές του πήγαιναν καλά και με τη σωστή διαχείριση και της Αθανασίας απέκτησε πολλά πλούτη. Αυτά όμως δεν αλλοτρίωσαν το χαρακτήρα τους, ούτε στάθηκαν εμπόδιο στην άσκηση της ελεημοσύνης.

Από τον τίμιο γάμο τους απέκτησαν δύο τέκνα, ένα γιο καί μια θυγατέρα, τα όποια όμως όταν έφθασαν στην ηλικία των δώδεκα ετών απέθαναν σχεδόν ταυτόχρονα. Ο Ανδρόνικος ως ο δίκαιος Ιώβ υπέμεινε το βαρύ πένθος με καρτερία. Η Αθανασία όμως ήταν απαρηγόρητη, αλλά όχι για μεγάλο χρονικό διάστημα. Φρόντισε ο καλός Θεός, ο Κύριος της ζωής καί του θανάτου, να την παρηγορήσει καί να μεταβάλει τη λύπη της σε χαρά και σε δοξολογία Του. Έτσι, ενώ ήταν σκυμμένη πάνω στον τάφο των παιδιών της στο προαύλιο του ναού του αγίου μάρτυρος Ιουλιανού και έκλαιε ολοφυρομένη, πληροφορήθηκε από τον άγιο Ιουλιανό ότι την ημέρα της Κρίσεως τα παιδιά της θα απαιτήσουν από τον Θεό να λάβουν τα επουράνια αγαθά, καθότι στερήθηκαν τα επίγεια. Αναπαύθηκε έτσι η ψυχή της και μετά από κοινή συνεννόηση με το σύζυγό της πήγαν για προσκύνημα στους Αγίους Τόπους, αφού μοίρασαν την περιουσία τους στους πτωχούς της πόλεως.

Εκεί στην Αγία Γη προσκύνησαν τα αγιασμένα από τα τίμια πόδια του Χριστού μας μέρη και, σαν κάτι να τους τραβοϋσε, κατευθύνθηκαν στην Αίγυπτο, για να συναντήσουν τον περίφημο για την αρετή του Γέροντα Δανιήλ. Αυτός, βλέποντας τον πόθο τους για ανώτερη πνευματική ζωή, τον μεν Ανδρόνικο κράτησε κοντά του και τον έντυσε με το αγγελικό σχήμα των μοναχών, τη δε Αθανασία απέστειλε στο γυναικείο μοναστήρι των Ταβεννησιωτών.

Μετά από δώδεκα έτη στην υπακοή, ο Ανδρόνικος ζήτησε άδεια από το Γέροντά του να μεταβεί πάλι για προσκύνημα στους Αγίους Τόπους, την οποία και ευχαρίστως αυτός του έδωσε. Στο δρόμο για την Αίγυπτο κάθησε κάτω από ένα δένδρο, για να ξεκουρασθεί. Κατ’ οικονομία Θεού συνάντησε εκεί την Αθανασία, αλλά αυτή τη φορά έβλεπε μπροστά του ένα μαραμένο από την άσκηση μοναχό, τον Αθανάσιο, όπως του είπε ότι λεγόταν, που σε τίποτα δεν του θύμιζε τη γυναίκα του. Η Αθανασία όμως από την πρώτη στιγμή κατάλαβε τον άνδρα της, αλλά δεν του αποκαλύφθηκε. Αφού οι δύο μοναχοί ασπάσθηκαν ο ένας τον άλλο, συνέχισαν

μαζί το δρόμο για τα Ιεροσόλυμα.

Μετά το προσκύνημα τους και τις ευλογίες του Γέροντος Δανιήλ, έμειναν μαζί στο ίδιο κελλί στη σκήτη. Κάποια μέρα ο μοναχός Αθανάσιος ασθένησε και σε επίσκεψη του Αββά Δανιήλ προς αυτόν του αποκάλυψε το μυστικό της φύσεώς του, το οποίο είχε χαράξει και πάνω σ' ένα κεραμίδι, για να το μάθει και ο Ανδρόνικος. Μετά από λίγο παρέδωσε το πνεύμα στον Κύριο και ο Ανδρόνικος στον ευπρεπισμό του λειψάνου είδε τη γυναικεία φύση. Ταυτόχρονα ο Γέροντας Δανιήλ τού επέδειξε και το κεραμίδι με το κρυμμένο μυστικό. Ο Ανδρόνικος ξέσπασε τότε σε λυγμούς. Οι λυγμοί του όμως ήσαν και λυγμοί χαρμολύπης, γιατί η Αθανασία ήδη είχε αναχωρήσει για να λάβει το αμαράντινο στεφάνι της ουράνιας βασιλείας, αφού είχε νικήσει τη σάρκα, το κοσμικό φρόνημα και τον κοσμοκράτορα του αιώνος τούτου. Μετά από λίγο διάστημα, στο ταξίδι για την αιωνιότητα την ακολούθησε και ο Ανδρόνικος.

Χαραλάμπους Μπούσια,
Υμνογράφου

Πηγή: *http://orthodoxigynaika.blogspot.com/2010/10/9.html*